

ชีวิตคนเราเป็นเหมือนนิยายหลายสิบเรื่อง
ที่ร้อยเรียงกันจนเกิดความหมาย

Beat

The Reading List

อ่านหนังสือเล่มนั้นด้วยกันไหม

Sara Nisha Adams

อภิญญา โธปจัย แปง

ฉบับ
ทดลองอ่าน

บทที่ 9

มุติช

“เร็วเข้าลึคะ ดาดา! หนูอยากไปห้องสมุดแล้ว”

มุติชมีความสุขกับการเดินขึ้นเนินไปยังถนนใหญ่ แต่อากาศที่สดเข้าไปทำเอาปอดเขาเจ็บขณะที่พยายามตามปรียาให้ทัน เด็กน้อยกระโดดโลดเต้นนำหน้าเขาไปแล้ว แค่มองแกก็ทำให้เขารู้สึกแก่ขึ้นกว่าเดิม อ่อนแอ ยิ่งกว่าเดิม ครั้งหนึ่งเขาเคยอุ้มปรียาที่ยังเป็นทารกไว้ในอ้อมแขน ทารกน้อยที่มีจมูกเล็กราวกับกระดุมน้อยๆ ตอนนั้นแกดูตัวเล็กและเปราะบางเหลือเกิน แต่ดูตอนนี้สิ พวกเขาสลับบทบาทกันแล้ว ตอนนั้นก็กลายเป็นเขาต่างหากที่เปราะบาง

ห้องสมุดแฮร์โรว์โรดเป็นอาคารหลังเก่าที่แตกต่างจากศูนย์ราชการ อันทันสมัยโดยสิ้นเชิง มันดูเหมือนว่าเคยเป็นบ้านของใครสักคนมาก่อน มีกำแพงสีขาวขนาดใหญ่และโครงไม้สีดำหนา ด้านหลังคือสวนสาธารณะ

ทำให้มันเสียบสงบแม้จะอยู่ติดกับถนนสายหลักก็ตาม มีหน้าตาต่างมากมาย บางบานเป็นหน้าต่างแบบใหม่ที่ทันสมัย รวมถึงเจ้าประตูกะจก “เปิดอัตโนมัติ” อันน่าสะพรึงนั่นด้วย เขาเห็นป้ายบนประตูที่เขาไม่เคยสังเกตเห็นในครั้งก่อน ช่วยห้องสมุดของเรา มันเขียนไว้แบบนี้ โปรดบอกต่อกันไป

“ว้าว” ปรียากระซิบขณะเดินเข้าไปใกล้ “บาเคยาพาทูมูมานี่นี่ตอนหนู ยังเด็ก แต่หนูจำมันไม่ได้เลย”

มุคิซุซึกิพยักหน้า เขารู้สึกประหลาด ยังจินตนาการเหตุการณ์ครั้งล่าสุดนั้น แต่ความตื่นเต้นของปรียาช่วยทำให้เขากระตือรือร้นขึ้นมา เขาจับไหล่ปรียา เอาไว้ กั้นไม่ให้หนีจากเขาอีก เขาใช้เวลาสักพักก่อนจะเดินเข้าไปใกล้ประตู เพื่อดูว่าใครประจำอยู่ที่โต๊ะ เขาแอบมองเข้าไปเห็นผมสีเข้มที่ถูกรวบเป็นมวย ไว้ด้านหลังไหล่พันขอบโต๊ะขึ้นมา เธอ นั่นเอง ยายเด็กใจร้าย เขาถอนหายใจ แล้วยึดตัวขึ้น

ประตูเปิดออกต่อหน้าพวกเขาพร้อมกับมีเวทมนตร์...และทันทีที่พวกเขา เข้าไปด้านใน ปรียาก็วิ่งตรงไปยังโซนหนังสือเด็กทันที เขารู้ว่าแกโตเกินกว่า จะอ่านหนังสือพวกนั้นแล้ว แต่แกคงรู้ดีว่ากำลังหาอะไรอยู่

เขามองปรียาเดินเข้าๆ ออกๆ แนวชั้นหนังสือ เริ่มมองหา และไม่ได้ รู้สึกลำบากใจกับการอยู่ในโลกใบใหม่อันแปลกประหลาดนี้เลย ทำไมแกถึง ดูเข้ากับที่นี่ได้ง่ายเหลือเกิน เขามองไปรอบๆ ทุกคน รู้ว่ากำลังหาอะไรอยู่ ยกเว้นเขา

ชั้นหนังสือบางชั้นอัดแน่นไปด้วยหนังสือ แต่บางชั้นกลับว่างเปล่า มีเพียงหนังสือสี่ถึงห้าเล่มวางอยู่ทั้งแถว มีโต๊ะและคอมพิวเตอร์หน้าตาทันสมัย เรียงต่อกันเป็นแถวเดียวไปตามแนวกำแพงด้านหนึ่ง และเก้าอี้กระจัดกระจาย อยุ่ทั่วไป บางตัวสภาพไม่ค่อยดีนัก แต่บางตัวดูใหม่เอี่ยม ที่นี้มีพื้นที่ชั้นบน

ด้วยซ้ำ แต่มีใช้กันอยู่ตรงบันไดพร้อมป้ายซึ่งบอกไว้ชัดเจนว่า “เฉพาะเจ้าหน้าที่” ห้องสมุดแห่งนี้อาจจะไม่ใหญ่มากนัก แต่เขามั่นใจว่าเขาน่าจะหาอะไรบางอย่างได้จากที่นี่ และเขาก็นึกถึงสาเหตุที่ทำให้ตัวเองกลับมาที่นี่เร็วกว่าที่คาด หนังสือที่จองไว้อย่างเป็นทางการนี้อาจเป็นก้าวแรก ของเขาในการเป็น “ขาประจำของห้องสมุด” เหมือนกับคนอื่นๆ ที่นี่

เขาสูดหายใจลึกและเดินตรงไปยังเด็กสาวที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะ และต้องประหลาดใจเมื่อได้เห็นเธอยิ้มให้เขา

“สวัสดี” เขากล่าวอย่างระมัดระวังขณะเดินเข้าไป สายตาข้างหนึ่งมองเห็นปริยายอยู่เลา ๆ เต็มว่าแกกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้เมดโคมด้วยท่าเดิมอันคุ้นเคย คือมีหนังสือกางอยู่ระหว่างสองมือ

“สวัสดีค่ะ มีอะไรให้ช่วยไหมคะ” เด็กสาวถาม เขามองไปรอบ ๆ เพื่อหาโทรศัพท์มือถือหรือหูฟังของเธอ มองหาสัญญาณใดๆ ที่บอกว่าเธอไม่ได้ให้ความสนใจเขาอยู่ แต่ไม่มีเลย แปลก

“ฉันมารับหนังสือที่ฉันจองไว้ แต่มีคำถาม”

“โอ้ ค่ะ”

“คือ...ฉัน ไม่ได้เป็นคนจองหนังสือ ฉันเพิ่งเป็นสมาชิกห้องสมุดนี้เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง นี่เป็นหนังสือต้อนรับหรืออะไรแบบนี้หรือเปล่า”

“มิสเตอร์มูคิช พาเทล ใช่ไหมคะ”

“ใช่ นั่น...ฉันเอง” เธอคงต้องเป็นคนรู้ดีมาก หรือไม่ก็เป็นบริการอันน่าประทับใจของห้องสมุดแห่งนี้

เธอพิมพ์อะไรบางอย่างลงในคอมพิวเตอร์ เล็บของเธอทำให้เกิดเสียง แก๊ก-แก๊ก-แก๊ก บีบให้มูคิชต้องขบฟันแน่น

“ค่ะ ซ่าม็อกกิ่งเบิร์ต ใช่แล้ว” สายตาของเธอยังคงจับจ้องอยู่ที่หน้าจอ

มุคิซึไม่รู้แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

เธอตั้งอะไรบางอย่างขึ้นมาจากใต้โต๊ะ เป็นหนังสือเล่มหนึ่ง เธอส่งให้เขา เขาไม่ชอบสัมผัสของปกเคลือบเงานั้นเท่าไรนัก แต่เดี๋ยวก็นั่งชินกับมัน

“ฉัน...เอ่อ...ฉัน เป็นคนจองหนังสือเล่มนี้ให้คุณเองค่ะ ก่อนหน้านั้น คุณขอให้ฉันแนะนำหนังสือ ฉันคิดว่าเล่มนี้น่าจะใช้ได้” เธอลังเล “เอ่อ...มันเป็นหนังสือที่ดีค่ะ”

มุคิซึถือหนังสือไว้ในสองมือราวกับเขาไม่เคยถือหนังสือมาก่อนสักเล่ม เขาอยากถามเด็กสาวคนนั้นเหลือเกินว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แต่เขาไม่รู้ว่ามันจะเป็นคำถามโง่ๆหรือเปล่า บางทีเขาน่าจะรู้เกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้อยู่แล้ว

“ดาดา หนังสือเล่มนี้ได้ไหม” ปริยาโพลมาอยู่ข้างๆเขา ซูหนังสือพ่อมดแห่งเอิร์ธซี (*The Wizard of Earthsea*) มุคิซึยกไหล่ มองเด็กสาวที่อยู่หลังโต๊ะต้อนรับเพื่อขอคำแนะนำอะไรบางอย่าง เธอพยักหน้า

“ค่ะ คุณยืมหนังสือได้...” เธอหยุดไปพักหนึ่ง “ครึ่งละหกเล่มต่อบัตรสมาชิกหนึ่งใบ” เธอยื่นบัตรห้องสมุดที่มีชื่อเขาส่งให้

ปริยามองดาดาของเธอพลางพยักหน้ารัว เขาไม่เคยเห็นเกมมีชีวิตชีวขนาดนี้มาก่อน แกยยับตัวจากซ้ายไปขวา กอดหนังสือไว้แน่นแนบอก

“รู้ไหมคะ หนังสือที่คุณได้ไปเล่มนั้น ใม่มีออกกิงเบิร์ด หลานสาวคุณก็อ่านได้นะ” เด็กสาวมองหน้าเขาเหมือนรู้ทัน มุคิซึครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ นึกถึงคำพูดของโรทินที่ว่าเนื้อหามัน ไต่เกินไป สำหรับแก

“แปลว่านี่ไม่ใช่หนังสือต้อนรับสมาชิกใหม่ใช่ไหม” เขาพูดพร้อมกับหยิบบัตรสมาชิกของเขาขึ้นมา

“ใช่ค่ะ ก็อาจจะ...ประมาณนั้น ถ้าคุณไม่ยกอ่านก็ไม่เป็นไรนะคะ แต่ฉันว่ามันเป็นหนังสือที่ดี” เธอดูจะไม่แน่ใจขึ้นมาทันที เหมือนว่าเพิ่ง

ตระหนักได้

“หนูรู้จักหนังสือเล่มนั้นค่ะ ดาดา มันเป็นหนังสือด้วยนะ” ปรียาพูดขึ้นมา

“อ่า เบตา มันเกี่ยวกับอะไรเธอ”

ปรียา ยกไหล่ คิ้วขมวดเข้าหากัน “หนูไม่รู้หรอก หนูไม่รู้ทุกอย่างเลย ปล่อยให้เธอ”

มุคิซหัวเราะเบาๆ เด็กสาวที่อยู่หลังโต๊ะสุดลมหายใจเข้า รวากับเธอ กำลังจะร่ายสุนทรพจน์ยาวเหยียดออกมา แต่ที่เธอพูดมีแค่ “เป็นนิยายที่ดีสำหรับ *ผู้เริ่มอ่าน* ค่ะ เป็นนิยายคลาสสิก”

“เธอคิดว่าฉันจะชอบมันไหม หนังสือเล่มนี้” มุคิซไม่รู้ว่าจะมองหน้าใครดี เด็กสาวคนนั้นหรือว่าปรียา เขาชอบ *ความรักของนักท่องเวลา* เพราะบังเอิญเจอมันพอดี และมันทำให้เขาเข้าใจนิยายได้มากขึ้น

เด็กสาวพยักหน้า

มุคิซมองปกหนังสือ ชื่อเรื่องนั้นเป็นลายมือเขียน เขาต้องหรีตาเพื่อแกะข้อความที่ละคำ ฮ่า มีอก กิ่ง เบิร์ต “ทำไมใช้ชื่อเรื่องแบบนี้” เขาถาม “มันมีประโยคหนึ่ง...” เด็กสาวพูดตอบ “ขอโทษค่ะ ฉันจะไม่เฉลยเนื้อเรื่องในนั้น คุณต้องอ่านเองถ้าอยากรู้ ฉันไม่ได้กดดันนะค่ะ”

“ใช่ ดาดา!” ปรียาพูด ยิ้มให้กับเด็กสาว รวากับว่าทั้งคู่วางแผนร่วมกันมาแต่แรกแล้ว มุคิซแทบจะเห็นแววตาชื่นชมของปรียา แววตาแบบที่ลูกๆ ของเขาจะมีเวลาได้พบกับลูกพี่ลูกน้องที่อายุมากกว่า คนที่พวกเขา มองว่าเป็น “หญิงสาวเท่ๆ”

“ถ้าฉันยืมได้ทุกเล่ม ช่วยแนะนำหนังสือเล่มอื่นให้ฉันอีกได้ไหม” มุคิซถาม “ที่จะยืมรวมเล่มนี้ด้วยนะ” เขาชี้ไปที่หนังสือของปรียา

เด็กสาวหนึ่งไปชั่วขณะ ดวงตาเบิกกว้าง “ไม่ค่ะ ไม่ ฉันว่าคุณเริ่มที่เรื่องนั้นก่อนดีกว่า เชื่อฉันเถอะค่ะ มันจะได้...เอ่อ...เป็นแนวทางให้ฉันว่าคุณควรอ่านอะไรต่อ ถ้าคุณชอบเล่มนั้น”

“ฉันจะลองดูนะ” เขาพูดพร้อมกับส่งยิ้มให้เด็กสาว เธอส่งยิ้มตอบ เขาก็มลงมองปริยาและยิ้มให้แกเช่นกัน “ดาดาได้หนังสือแล้ว!”

“หนูรู้ ดาดา เยี่ยมไปเลย” ปริยาว่า แล้วยื่นหนังสือพอมดแห่งเอิร์ธรีซีให้เด็กสาวที่อยู่หลังโต๊ะ มูคิซยื่นหนังสือตาม

“ดาดา” ปริยากระซิบ “บัตรห้องสมุดด้วย” เกดองที่ซีโครงเขาเบาๆ มูคิซทำตามที่แกบอก

เขามองเด็กสาวสแกนบาร์โค้ดบนบัตรสมาชิก ปี๊บ ก่อนจะสแกนหนังสือแต่ละเล่มตามลำดับ ปี๊บ ปี๊บ

“เราต้องคืนหนังสือเมื่อไหร่” เขาถาม

“ภายในสามสัปดาห์ค่ะ คุณจะต่อเวลาออกไปอีกก็ได้ถ้าจำเป็น ทางโทรศัพท์หรือทางออนไลน์”

“ไม่ละ ฉันจะอ่านให้ทัน และฉันรู้ว่าแกก็จะอ่านจบทันเหมือนกัน”

“คุณอยากให้ประทับวันที่ตรงหน้าแรกไว้ไหมคะ เพื่อไว้”

มูคิซเปิดดูหน้าแรกของ *ฆ่าม็อกกิ้งเบิร์ด* และสังเกตเห็นกระดาษของเครือข่ายห้องสมุดเบรนต์เคาน์ตีลซึ่งเต็มไปด้วยวันที่เปราะเปื้อนหมึกสีดำ เยอะมาก! เป็นความรู้สึกแปลกดีที่ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อเขาคนเดียวเท่านั้น แต่มันมีไว้สำหรับทุกคน ทุกคนที่ยืมไปก่อนหน้าเขา และคนที่จะยืมไปหลังจากเขา คนเหล่านั้นอาจจะอ่านหนังสือเล่มนี้บนหาด บนรถไฟ บนรถประจำทาง ในสวนสาธารณะ หรือในห้องนั่งเล่น ในส้วมด้วยไหม หัวงว่าไม่! นักอ่านทุกคนเชื่อมโยงกันโดยไม่รู้ตัวในทางใดทางหนึ่ง และเขาก็กำลัง

จะเป็นส่วนหนึ่งของมันเช่นกัน “ได้” เขาส่งหนังสือทั้งสองเล่มคืนให้เด็กสาวที่เตรียมตราประทับรอไว้แล้ว ระหว่างที่มองเธอนั้น เขาก็สงสัยว่านั่นเคยยืมหนังสือสองเล่มนี้ไปบ้างหรือเปล่า เธอมาที่นี้ตลอด เธออ่านหนังสือเป็นร้อยๆ เล่ม แล้ว *ฆ่ามือกิ้งเบิร์ต* คือหนึ่งในนั้นหรือเปล่า

มุคิซเอาหนังสือใส่กระเป๋าผ้าของเขา

“คุณคะ ถ้าพวกคุณต้องการนั่งอ่านหนังสือที่นี่ เรามีเครื่องชงกาแฟและน้ำผลไม้ให้ดื่มด้วยนะคะ แล้วหนูชื่ออะไรจ๊ะ” เธอถามปริยา

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อปริยา คุณล่ะคะ” ปริยาตอบโดยไม่เขินอาย เป็นความมั่นใจที่คาดไม่ถึง

“โอโหสาจ๊ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะ หนูกับคุณตาของหนูจะนั่งอ่านหนังสือที่นี่กันไหม”

ปริยาเงยหน้ามองมุคิซอย่างมีความหวัง แต่เขาส่ายหน้า ไกล้วทำโม่งเย็นแล้ว ได้เวลาพาปริยาไปตัดผม! เขารู้สึกว่าสายตาของทั้งคู่จับจ้องอยู่ที่เขา พวกเขาทั้งคู่หรือเปล่านั้นว่าเขาโล่งใจ เขาไม่อยากจะนั่งอ่านหนังสือที่นี่... เขาต้องรู้สึกเหมือนกับมีคนจับตามองอยู่ตลอดเวลา เขาดีใจเหลือเกินที่มีข้ออ้างและอีกอย่าง ตอนนั้นไม่มีเวลาแล้ว ไม่อย่างนั้นเขาต้องโดนโรหิณีสวดยับแค้นนอน

“วันนี้มีอะไรให้ฉันช่วยอีกไหมคะ” เด็กสาวถามพวกเขา

“ไม่ละ ขอบใจ เธอช่วยพวกเราได้เยอะเลย ฉันต้องพาหลานสาวไปส่งที่อื่นอีก”

เธอยิ้ม ใช้มือลูบเส้นผมที่ซื้อมาให้เข้าที่เข้าทาง

“ฉันไปละ จะได้ไปอ่าน *ฆ่าฮัมมิงเบิร์ด* ฉันว่าจะอ่านสักสองสามบทเย็นนี้” เขากล่าว

“มือกิ้ง เบิร์ตค่ะ” เด็กสาวชี้ แต่เขาแค่นยิ้ม ไม่แน่ใจว่าทำไมเธอต้อง

ทวนคำพูดให้เขาฟัง

ปรียาโบกมือลาให้เด็กสาวที่โบกมือตอบอย่างอ่อนโยน ขณะที่มุคิซเดินออกจากห้องสมุด วันนี้เขารู้สึกว่าตัวเองตัวสูงขึ้นเยอะ เขาเห็นไปได้ไกลขึ้น เห็นไปถึงสุดขอบลานจอดรถ เลยแนวต้นไม้ เลยแนวอาคาร เขามองผ่านสนามกีฬาเวมบลีย์ เขาเห็นลอนดอนทั้งเมืองจากตรงนี้ แค่อินสูงขึ้นอีกเพียงนิดเดียว น่าอัศจรรย์ใจที่ท่วงท่าการยืนสร้างความปลอดภัยได้มากขนาดไหน เขาคิด

ทำได้ดีมาก มุคิซ คุณเผชิญหน้ากับความกลัว เสียงของหนีนาคูตใส่หูเขา เขาได้ยินเสียงเธอ ดังกว่าที่ผ่านๆ มา รวากับเธอยืนอยู่ข้างเขาตัวเอง

“ขอบคุณนะ” มุคิซกระซิบตอบ

“อะไรคะ ดาดา” ปรียาถาม

“โทษที่ ไม่มีอะไรจะ หลานรัก ไปร้านทำผมของหนูกันดีกว่า”

“ดาดา *ไม!* หนูไม่อยากตัดผม แม่อยากให้หนูตัดผมตลอด แต่หนูอยากไว้ผมยาว”

“บางที่หนูก็ต้องฟังสิ่งที่แม่บอก มันทำให้แม่หนูสบายใจนะ! ไว้หนูค่อยนั่งอ่านหนังสือที่ร้านก็ได้ ฟังดูเป็นไงล่ะ”

“ก็จริงค่ะ” ปรียายกไหล่แล้วเดินตามดาดา โดยปล่อยให้เขาเดินนำไปอย่างช้าๆ

วันนี้เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาจากห้องสมุดอย่างถูกกฎหมาย และเด็กสาวที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะก็ ช่วย เขาได้เยอะ เขาเริ่มรู้สึกผิดหน่อยๆ ที่ร้องเรียนเรื่องเธอไป แต่ก็นั่นแหละ ถ้าเขาไม่ร้องเรียน เธอก็อาจจะไม่ได้ทำตัวสุภาพแบบวันนี้ก็ได้ ตอนที่เขากำลังอยู่ที่ห้องชายตัวของสถานีรถไฟเวมบลีย์เซ็นทรัล ทุกคนรักการแสดงความเห็นในฐานะลูกค้า การแสดงความเห็นที่ดีและตรงตาม

ความจริงคือหนทางเดียวที่จะปรับปรุงการบริการได้ และบัดนี้ ในอีกหลายปี
ต่อมา เขาก็ชื่นชอบการแสดงความเห็นในฐานะลูกค้าเช่นกัน

และวันนี้เช่นกันที่เขาได้พาหลานสาวไปห้องสมุด เป็นครั้งแรกในเวลา
อันเนิ่นนานที่ปรียาตุ้มตื่นตื่นและอย่างน้อยก็มีความสุขเสียที่เมื่อได้อยู่กับคุณตา
ของแก บางทีวันนี้อาจเป็นจุดเริ่มต้นของบทชีวิตใหม่ก็ได้

บทที่ 10

มุติช

บีบ “ดาดา นี่หนูเอง!” เสียงของปรียาแจ่มใส “พ่อมดแห่งเอิร์ธซี สนุกมากเลย แต่มีหนังสือหลายเล่มมาให้หนูอ่านในที่เดียว หนูเลยไปคืนหนังสือกับดาดา ไม่ได้แล้วนะ มัมมีบอกว่าดาดาจะไปห้องสมุดวันนี้แล้ว หนูเลยโทร.มาบอกก่อนว่าหนูขอโทษจริงๆ ค่ะที่จะคืนหนังสือช้า และวันนี้หนูก็ไปหาดาดาไม่ได้ด้วย เพราะมัมมีมีแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ให้หนูทำช่วงวันหยุดอีกเพียบเลย และหนูก็ต้องทำ”

แกพูดประโยคทั้งหมดนั้นอย่างเร่งรีบ มุติชจึงต้องกรอพงอีกรอบ เพื่อเช็คว่าเขาจับใจความได้ครบทุกประเด็น แผ่นกระดาษโปสเตอร์-อิวางอยู่พร้อม

เขาตั้งตารอจะได้เจอปรียา เขาตื่นขึ้นมาแต่งตัวเช้ากว่าวันอื่นๆ เพราะอยากคุยกับแกเรื่องหนังสือแล้ว เขาจดวลีสำคัญๆ เอาไว้ด้วย เขาอยาก

“ถ่ายทอด” ข้อคิดบางอย่างในฮัมมิงเบิร์ด อย่างที่แอดตีคัสทำ แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นเจ้าของข้อคิดนั้นเองก็ตาม

อย่างน้อยใจไปเลยนะคะ เขาได้ยिनยมนาพูด เสียงของเธอพุ่งออกจากหน้ากระดาดะ แก้งเด็ก แก่ไม่ได้อยากทำคุณเสียใจหรอก

เขารู้ว่านัยนาคงพูดถูก แต่การไปห้องสมุดกับปรียานั้นง่ายกว่า และรู้สึกว่ในที่ที่สุดเขาก็เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์กับหลานสาวของเขาแล้ว

มุคิซถอนหายใจ เขารู้ว่าเขาต้องกลับไปห้องสมุด เขาอยากคืนหนังสือแล้วยิมเล่มใหม่ แต่ลึก ๆ แล้วเขาไม่แน่ใจเท่าใดว่าเขาจะจัดการทั้งหมดนี้ได้ด้วยตัวเอง เขาพลิกหน้ากระดาดะอีกครั้ง หวังว่าจะพบข้อคิดของแอดตีคัสที่จะช่วยให้เขาผ่านพ้นช่วงเวลาเล็กๆ นี้อไปได้

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา ขณะที่เขามุ่งหน้าไปยังห้องสมุดโดยมีหนังสือในมือ สเกาต์ในชุดซาหุมแซมก็วิ่งนำหน้าเขาแทนที่ปรียา คอยให้กำลังใจเขา ส่วนแอดตีคัสผู้ปราดเปรื่องเดินอยู่ข้าง ๆ เมื่อมุคิซเดินไปถึงประตูกระจก เขารู้สึกกล้าหาญขึ้นเมื่อรายล้อมด้วยสหายในจินตนาการ คนแรกที่เขาเห็นคือเด็กสาวคนนั้น อโลซา เธอกำลังจดจ่ออยู่กับงาน สวมหูฟังไว้ที่หูอีกแล้ว เขาเดินไปถึงโต๊ะเธอ สเกาต์กับแอดตีคัสหายไปแล้ว เขาทำเสียงโอให้เธอหันมาสนใจ แล้วยกหนังสือขึ้นมาบังหน้า มองข้ามหนังสือไปยังเด็กสาวอย่างภาคภูมิใจ

“สวัสดีค่ะ มิสเตอร์ฟาเทล คุณอ่านจบแล้วหรือคะ”

เมื่อเขาเริ่มตีความไปกับมัน และที่สำคัญคือเมื่อเขาก้าวข้ามตัวเองไปได้ เขาก็ใช้เวลาเพียงแค่สองวันเท่านั้นในการอ่านให้จบ เขามุ่งมั่นในความสำเร็จนี้นมาก ช่วงนั้นเขาดูสารคดี *ท่องโลกกว้าง* ไปแค่ตอนเดียวเท่านั้น

ตอนอายุย่างสิบสาม เจิม พี่ชายฉัน แขนหักอย่างรุนแรงที่ข้อศอก เขาเริ่มอ่านซ้ำ ๆ หรือตาขณะอ่านประโยคแรกของ ซ่าม็อกกิ้งเบิร์ด เพราะเขารู้สึกว่า นัยนากำลังจับตามองทุกความเคลื่อนไหวของเขาอยู่

เรื่องนี้ฉัน มูคิช ใช้เวลาไม่มากหรอก เสียงของเธอดังชัดอยู่ในหูของเขา เขามองไปรอบ ๆ หวังว่าเธอจะอยู่ตรงนั้นด้วย หลังจากพยายามหาที่นั่งสบาย ๆ ในห้องนั่งเล่น จากนั้นก็ย้ายมาในครัว แล้วต่อด้วยสวน เขาก็ตัดสินใจปักหลักบนที่นอนฝั่งของนัยนา...ตรงนี้แหละดี ที่ตรงนี้ทำให้เขารู้สึกว่าการเป็นเธอมันรู้สึกอย่างไรแม้จะแค่ชั่วขณะก็ตาม คือการได้นอนขดตัวอยู่กับหนังสือ ทว่าเสียงในหัวเขาคิดร้องว่า “จอมปลอม จอมปลอม จอมปลอม”

เขาพยายามปรับสมาธิให้พุ่งไปที่สัมผัสของหน้ากระดาษ
ความนุ่มลื่น

เสียง “พิบ” เมื่อแผ่นกระดาษลากผ่านกันและกัน

เสียงแตกเบา ๆ เป็นครั้งคราวของสันหนังสือที่ไต่ด้วยกาว

เขาพยายามกลับไปมีสมาธิอยู่กับหนังสือ ไม่สนอาการอิมโพสเตอร์ซินโดรม¹ ของตนเองที่คอยรบกวนอยู่เรื่อย ๆ มูคิชนึกภาพแอดติคัสผู้มีร่างสูงใหญ่กว้าง มีอำนาจ ในห้องนอนเล็ก ๆ ของเขา บนพรมอิกเกีย (ที่uritดีเป็นคนเลือก) เพียงไม่กี่หน้า มูคิชก็รู้ว่าพ่อผู้ “ให้อิสระ” ของสเกาต์และเจิม เป็นพ่อหม้าย และเลี้ยงลูก ๆ เพียงลำพัง ด้วยความช่วยเหลือของแม่ครัวชื่อ คาลเพอร์เนีย ขณะที่ไล่สายตาไปตามถ้อยคำ เขาก็รู้สึกว่ามีก้อนแข็ง ๆ ติดอยู่ที่คอ มูคิชไม่ใช่ทนายความ ไม่ใช่บุคคลสำคัญของชุมชน ไม่ได้มอบข้อคิดดี ๆ

¹ Imposter Syndrome ความรู้สึกที่ตัวเองไม่เก่งจริง ไม่คู่ควรกับความสำเร็จ จนทำให้ต้องพยายามมากกว่าปกติ

ให้กับลูก ๆ ของเขา เขาไม่ได้ตัวสูง ไหล่กว้าง หรือดูมีอำนาจเหมือนแอตตีคัส แต่มูคิซู้ว่าการสูญเสียภรรยาเป็นอย่างไร มูคิซู้หลังตรง ความสนใจของเขาพุ่งเป้าไปที่ชายคนนี้ ชายผู้มีพลัง ใจดี และยุติธรรม ขณะที่เรื่องราวดำเนินไป มูคิซู้สงสัยว่าแอตตีคัสใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรอย่างเข้มแข็งได้อย่างไร มีส่วนใดในตัวเขาบ้างไหมที่ยึดติดอยู่กับอดีตหรือหลบซ่อนตัวอยู่จากการสูญเสียภรรยาไป เขาเริ่มหันกลับมามองตัวเองมากขึ้น และอ่านต่อไป มุ่งมั่นที่จะหาคำตอบให้ได้ว่าความลับสู่ความสำเร็จของแอตตีคัสคืออะไร แอตตีคัสใช้ชีวิตต่อไปโดยปราศจากบาดแผลทางใจได้อย่างไร

หลังจากการเริ่มต้นอันเชื่องช้า คำวันเดียวกันนั่นเอง นัยนาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเธอพูดถูก มูคิซู้ไม่อาจปล่อยมือจากหนังสือเล่มนี้ได้เลย เขารู้สึกว่าเขากำลังได้รับบทเรียนจากชีวิตของแอตตีคัส นึกภาพว่าตนเองเป็นสเกาต์ มองโลกผ่านสายตาของเธอ เสี่ยงกรี๊ดร้อง “จอมปลอม จอมปลอม จอมปลอม” ยังรวบรวมอยู่ในหัว แต่เรื่องราวของนิยายเล่มนี้ได้เข้ามาแทนที่แล้ว

มูคิซู้ลดหนังสือลงเพื่อให้บรรณารักษ์เห็นใบหน้าของตน รอยยิ้มกว้างทำให้ใบหน้านั้นสดใสขึ้น ความทรงจำที่ได้พลิกหน้าสุดท้าย ความภาคภูมิใจที่เขาสัมผัสได้ในตอนนั้นกลับมาอีกครั้ง เขาถอดหมวกออก จัดทรงผมที่ยุ่งเหยิงจากลมพัดแรงให้เรียบร้อย “ใช่! ฉันอ่านจบแล้ว!”

“คุณต้องการคืนเลยไหมคะ” บรรณารักษ์ถาม เขาส่งหนังสือให้เธอด้วยความประหม่า เขาไม่เอายากปล่อยมือจากมันเลย แต่ก็ยอมให้เธอสแกนหนังสือเข้าระบบ

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอยิ้มให้เขา เขายืนรอ ไม่แน่ใจว่าควรทำอะไรต่อ เขาอยากพูดเรื่องหนังสือกับเธอ แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรหรือเริ่มตรงไหน เขา

เริ่มรู้สึกว่แก้มตัวเองเป็นสีแดงกำ ถ้าเขาเผลอพุดอะไรองๆ ออกไปละ

“เอ่อ...” เขาเริ่ม “การได้เดินด้วยร่างของคนอื่น” เสียงที่เขาเปล่งออกมาทั้งต่ำและสั้นไหว

“ขอโทษนะคะ หมายถึงอะไรคะ”

“การได้เดินด้วยร่างของคนอื่น เธอรู้ไหม ที่แอดติคัสพูดนะ” เขาเอ่ยตะกุกตะกัก

“อ้อ ใช่คะ ฉันจำได้แล้ว” เธอพูด ดวงตาเป็นประกาย

“ฉันว่านั่นแหละคือประโยคที่ฉันจำได้มากที่สุด ฉลาดมาก แอดติคัส เขา ฉลาดมาก”

อโลชาพยักหน้า “ใช่เลยคะ”

ทั้งคู่มองหน้ากันอย่างกระอักกระอ่วน บรรยากาศมีแต่ความเงียบ “ตอนที่ฉันอ่านจบ” เด็กสาวเริ่มพูด “ฉันโกรธมากเลยคะ ฉันอยากคุยกับใครสักคนมาก ๆ”

“ฉันด้วย” มูตัสพยักหน้าเร็ว

“งั้น...” เด็กสาวมองโทรศัพท์บนโต๊ะของเธอ “ฉันยังมีเวลาวางช่วงพักกลางวันเหลืออยู่ เรามาคุยเรื่องนี้กันดีไหมคะ”

มูตัสรู้สึกว่านัยนาเป็นกำล้งใจให้เขาอยู่ เขาจึงพยักหน้าอีกคร้งอย่างระมัดระวัง เธอเดินนำเขาไปยังโต๊ะข้างหน้าต่าง “เชิญนั่งตรงนี้ได้เลยคะ มิสเตอร์พาเทล” เธอพูดอย่างอ่อนโยน

“เรียกมูตัสก็ได้” เขากระซิบตอบ เขาไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี แต่เธอมองเขา รอให้เขาเริ่มก่อน

“ประโยคที่ว่าการได้เดินด้วยร่างของคนอื่นนะ...เราอยู่ในร่างของสเกาต์ เด็กผู้หญิงในเรื่อง” เขาพูดซ้ำ ๆ ฟังดูเหมือนสิ่งทีคนจะพูดในกิจกรรมกลุ่ม

อ่านหนังสือหรือคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เขาคิด “เราเห็นแอดติคส์ผ่านสายตาของเธอ ใช่ไหม”

เด็กสาวยิ้ม และมุขชี้ไม่แน่ใจว่าเธอเห็นด้วยกับเขาหรือแค่เอาใจเขาเฉย ๆ

“ฉันว่าประโยคนั้นน่าสนใจจริงๆ เพราะถ้าชาวบ้านได้ลองเป็นทอมโรบินสัน ดูบ้าง พวกเขาอาจจะไม่ใจร้ายกับเขานัก ไม่กล่าวโทษในสิ่งที่เขาไม่ได้ทำ ในตอนที่คำโกหกนั้นทำลายชีวิตของเขาทั้งชีวิตจนหมด และที่แหย่หยอกว่านั่นลงมาหน่อย ถ้าสเกาต์กับเจมได้เห็นว่าการเป็นเพื่อนบ้านอย่างบู แรดลีย์ ผู้ชราเป็นยังไง พวกเขาคงใจดีกับชายคนนั้นมากกว่านี้ เขาเป็นคนจิตใจดี...อาจจะแค่เหงาเฉย ๆ คนทั่วไปไม่ค่อยเข้าใจคนที่โดดเดี่ยวเท่าไร” คำพูดเหล่านี้ที่พุ่งพรวดจากปากของเขา รวากับเขายากให้มันออกไปให้พ้น ๆ เสียที บางทีถ้าเขาพูดเร็วพอ เธอก็คงไม่ทันสังเกตเห็นเขาพูดอะไร ๆ ออกไปบ้าง

อโลซาพยักหน้าอีกครั้ง “คุณพูดถูก แต่...มันเป็นไปได้เลยนั่นแหละค่ะ คนเราก็ใช้ชีวิตของเราไป ไม่มีทางที่จะเกิด...แบบว่า...เข้าใจคนอื่นหรือสิ่งที่คนคนหนึ่งต้องเจอ” เธอพูดซ้ำ ๆ รวากับกำลังพยายามรวบรวมความคิดของตัวเองอยู่ เขาสงสัยว่าเธอแค่พยายามทำให้เขารู้สึกโง่เขลาหน่อยลงหรือเปล่า

“ฉันเคยคิดแบบนี้บ่อย ๆ ตอนฉันยังเป็นหนุ่ม ตอนฉันย้ายมาที่นี่แรก ๆ” เขาสูดหายใจลึก หนังสือเล่มนี้ทำให้เขาได้คิดถึงตอนที่เขารู้สึกแปลกแยกเมื่อมาถึงเวมบลีย์ครั้งแรก ตอนที่ผู้คนมองเขาและครอบครัวของเขาเหมือนเป็นคนละพวกอยู่พักใหญ่...อยู่ตลอด “ฉันมาจากเคนยา เธอรู้ไหมมากับภรรยาและลูก ๆ ของฉัน เราอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่นี้ เรามีญาติอยู่ที่นี่ พวกเขาชอบพูดถึงโอกาสต่าง ๆ งานต่าง ๆ แต่พอฉันมาถึง ฉันกลับรู้สึกโดดเดี่ยว ฉันสงสัยว่าทำไมคนที่นี่ถึงใจร้ายกับฉันนัก ฉันคิดกับตัวเองนะ

ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ฉันก็เป็นเหมือนพวกเขาแท้ ๆ ว่าคุณจะทำอะไร พูดอะไร ไม่มีใครพยายามเข้าใจฉันเลย เพื่อนบ้านบางคนก็น่ารักอยู่หรอก แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว ทุกคนมองว่าเราไม่เหมือนพวกเขา เข้าใจยาก พวกเขาเลยไม่อยากเข้าใจ

“ขอโทษนะ” มูคิซ่ายหน้า พยายามตัดความคิดในหัวออกไป “นี่มันไม่เกี่ยวอะไรกับในหนังสือเลย ฉันพูดพล่ามอะไรกัน ภรรยาฉันชอบบอกว่าคุณชอบไหลไปเรื่อย”

“ไม่เลยละ ไม่เลย คุณไม่ได้ไหลไปเรื่อยนะคะ ฉันว่าคุณพูดถูก” อไลซากล่าว ยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน “ไม่มีใครเข้าใจจริงๆ หรือว่าคนอื่นผ่านอะไรมาบ้าง แต่อย่างน้อยก็ควรพยายาม”

ช่วงขณะนั้น มูคิซทำความเข้าใจได้ยากเหลือเกินว่าคนหนึ่งที่เขาเจอเมื่ออาทิตย์ก่อนกับเด็กสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขานั้นเป็นคนเดียวกัน เขาสงสัยว่าบางที...ถ้าเขาได้ลองเป็นตัวเธอ ในวันนั้น เขาอาจจะเข้าใจพฤติกรรมของเธอมากขึ้นนิดหน่อยก็ได้

“คือตอนที่ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้...เอ่อ...นานมาแล้ว” เธอคูลังเลสักพัก สายตาเธอกวาดไปรอบห้อง เธอทำให้เขานึกถึงลูกสาวคนสุดท้ายของเธอ ดีปาลี ผู้มีท่าทางแบบนี้เหมือนกันเวลาเธอประหม่าหรือโกหกอยู่ “นานมากแล้ว... คือ...มันทำให้เรารู้สึกอะไรหลาย ๆ อย่าง ฉันมีพี่ชายคนหนึ่ง เราแตกต่างจากสเกาต์กับเจมจริงๆ แต่การได้อ่านเรื่องราวของพวกเขาตอนยังเด็กทำให้ฉันนึกถึงตัวเองกับเอเดนตอนเป็นเด็ก ตอนที่เราทำตัววิ่งเล่น มองเพื่อนบ้านเป็นของเล่นสนุก ๆ ฉันแน่ใจว่าตอนเด็กๆ เราเคยทำอะไรวิ่งเล่นแบบนั้นเหมือนกัน เหมือนกับโลกทั้งใบคือเกมมหากาพย์ของเรา”

“ใช่เลย! ฉันชอบทั้งคู่นะ ฉันชอบเนื้อเรื่องมาก ๆ เลยด้วย” มูคิซ

พยับหน้าเพื่อเน้นคำพูดตัวเอง “ฉันชอบแอดดิกัลส์มากเหมือนกัน! เขาเป็น
ผู้ชายที่ฉลาดมาก”

“เขาดี มาก!” อโไลซากระตือรือร้นขึ้นมา “ฉันแค่... ช่วงคดีในศาล
ของทอม โรบินสัน มันบีบบังคับใจมาก เครียดมาก แต่ฉันชอบมากเลยล่ะ ฉัน
สมัครเรียนนิติศาสตร์ที่มหา...”

“นิติศาสตร์?” มูคิซตกใจ สีหน้าของเขาสว่างวาว “เธอฉลาดมาก ๆ
เลยนะเนี่ย! มิน่าล่ะเธอถึงเป็นนักอ่านตัวยง”

อโไลซาหัวเราะผืน ๆ เธอยกไหล่ กลับมาเขินอายอีกครั้ง “ไม่ได้ฉลาด
ขนาดนั้นหรอกค่ะ ฉันแค่ทุ่มเทให้มันมาก”

“แอดดิกัลส์คือทนายความที่ดีมาก แต่เธออะ... เธอจะต้องดีกว่าเขามาก
แน่ ๆ!” มูคิซประสานมือทั้งสองเข้าหากันและทั้งคู่ต่างหัวเราะให้กันและกัน

บทสนทนาของทั้งสองค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นความเงียบ แล้วความ
กระอักกระอ่วนก็ตีบคลานเข้ามาแทน “คือ... ชอบใจมากที่ช่วยฉัน” มูคิซ
กล่าวอีกครั้ง “ฉันชอบหนังสือเล่มนั้น ที่นี้เธอจะแนะนำเรื่องไหนต่อล่ะ เธอ
บอกว่าเธอจะบอกฉันว่าต้องอ่านอะไรต่อ!”

เด็กสาวหยุดก็ก เขาสั่งเกตว่าเธอกุมมือเข้าด้วยกัน นิ้วเกี่ยวกระหวัด
กันไปมา

“เอ่อ... บางทีคุณอาจจะชอบเรื่อง *รีเบกกา* ของดาฟเน ดู มอริเยร์”

“จะเรื่องไหนที่เธอแนะนำ ฉันก็มั่นใจว่าฉันต้องชอบแน่!”

เธอลุกจากเก้าอี้แล้วมุ่งหน้าไปที่ชั้นหนังสือ เธอหาหนังสือเล่มนั้นเจอ
อย่างรวดเร็ว เขาคิดว่าช่างเก่งนักที่อโไลซา รู้ตำแหน่งหนังสือทุกเล่มในห้องสมุด
เธอหยิบหนังสือมาที่โต๊ะทำงาน และมิสเตอร์พาเทลก็ลุกจากโซฟาอันนั่งสบาย
ไปหาเธอที่โต๊ะ

“ภรรยาของฉันชอบอ่านหนังสือมาก” เขาพูดเพื่อกลบเกลื่อนความ
เจียมบังน ขณะที่เราคุยกันหนังสือเข้าไป

“เธอชอบอ่านแนวไหนคะ”

“ฉันไม่รู้หรอก เธอจะมีหนังสืออยู่ข้างกายเสมอ ฉันไม่รู้เลยว่า
แนวไหน เธอตายแล้ว รู้ไหม หลายปีก่อน ฉัน...เธอเป็นนักอ่าน ฉันไม่ค่อย
ได้อ่านอะไรเลย จนถึงตอนนี้”

“เสียใจด้วยค่ะ” จู่ๆ เสียงของเธอก็แผ่วลงราวเสียงกระซิบ เธอมอง
หน้าเขา เปิดโอกาสให้เขาได้พูดต่อ

“เธอเป็นภรรยา ของฉัน ฉันน่าจะใส่ใจว่าเธอชอบอ่านหนังสืออะไร
ฉันชอบมองเธออ่านหนังสือ แต่ไม่เคยถามเลยว่าหนังสือที่เธออ่านมีเนื้อหา
อะไร ฉันรู้สึกโง่เหลือเกินที่มาริเริ่มอ่านนิยายในวัยแบบนี้”

“ไม่มีคำว่าสายที่จะเริ่มอ่านนิยายหรอกค่ะ”

“นิยายนี้มันแปลกดีนะ เหมือนได้เห็นชีวิตของคนอื่นที่เราไม่ควรเห็น
แบบสอดรู้ล่ะ!”

อโกลิชาสแกนบัตรห้องสมุดของเขา “ฉันแน่ใจว่าภรรยาของคุณต้อง
ประทับใจที่คุณอ่าน *สามม็อกกิ่งเบิร์ต* จบเร็วขนาดนี้”

“ฉันก็คิดเหมือนกัน” เขาพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม

“คุณเคยทำงานอะไรมาก่อนเธอคะ หรือว่าตอนนี้คุณทำอาชีพอะไร
อยู่” เธอเงยหน้ามองด้วยแววตาคมกริบ อาจหวังว่าตัวเองจะไม่ได้พูดอะไร
ให้เขาไม่พอใจ

“โอ หนู แน่นอนอยู่แล้วว่าตอนนี้ฉันไม่ได้ทำงานอะไร ฉันแก่เกินไป
ไปแล้ว เข้าลันดิงกันไป! ฉันเคยเป็น พนักงานขายตัวรถไฟที่สถานีเวมบลีย์
เซ็นทรัล ตอนนี้ฉันไม่ได้ทำงานอะไรหรอก”

“พนักงานขายตัวเธอคะ”

“ใช่ ฉันขายตัวให้คนอื่น ฉันรู้จักผู้คน ฉันจำหน้าพวกเขาได้ และฉันจะพยายามถามชื่อพวกเขา ฉันรู้ว่าใครต้องขึ้นรถไฟขบวนไหนและเมื่อไหร่ เมื่อก่อนนั้นผู้คนไม่ได้เขียนชานาคนี้ ไม่ได้ดูยุ่งเหมือนทุกวันนี้ มีโทรศัพท์มือถือน้อยมาก ไม่เหมือนทุกวันนี้ เพราะงั้นผู้คนก็เลยเงยหน้าขึ้นเวลาเดินไปไหนแทนที่จะก้มมองมือตัวเอง” เขาพยักหน้าไปทางไอโฟนของอโลซาที่วางคว่ำหน้าอยู่บนโต๊ะ “ตอนนั้นสิ่งเดียวที่เราทำก็คือพูด บางครั้งฉันจะตะโกนเรียกคนบางคนถ้าฉันรู้ว่าพวกเขากำลังจะตกรถไฟ” เขายกมือขึ้น “คุณต้องขึ้นรถไฟขบวนนี้ครับ คุณผู้หญิง!” ฉันจะพูดแบบนี้ ตอนนั้นพวกเขา มักจะกล่าวขอบคุณ”

“เอาจริง ๆ ฉันนึกภาพคนคุยกันในลอนดอนไม่ออกเลยคะ ไม่แน่ใจ ด้วยซ้ำว่าฉันได้พูดอะไรกับคนอื่น ๆ บ้างหรือเปล่าตอนอยู่บนรถไฟใต้ดิน”

“ฉันรู้ ฉันว่ามันเศร้ายะ หลาย ๆ ครั้งฉันจะเอย์ทักผู้คน แต่พวกเขาจะมองกลับมาเหมือนฉันเป็นไอ้บ้า”

อโลซาพยักหน้าเข้าใจ “ผู้ชายคนนั้นแหละ” เธอกระซิบแล้วชี้ไปที่หนุ่มคนหนึ่งที่นั่งอยู่ในชุดเสื้อคลุมตัวหนาสีดำนี้อู๊ด “เราเรียกเขาว่าหนุ่มนิยายสืบสวน เขาอ่านแต่แนวนั้น เมื่อก็เขาเพิ่งมาคุยกับฉัน เหมือนแค่อยากคุยด้วยเฉย ๆ ฉันรู้สึกแปลกมาก และจริง ๆ นี่คืองานของฉันนะคะ ฉันทำงาน ที่นี้”

ทั้งคู่หัวเราะคิกคักให้กัน และหนุ่มนิยายสืบสวนก็เงยหน้ามองลักพัก ทั้งคู่จึงรีบเบือนสายตาไปทางอื่น มุคิซู้สึกเหมือนว่าเขาได้รับอนุญาตให้รู้ความลับบางอย่างแล้ว

“ภรรยาฉันนะ ต้องชอบเธอแน่” เขาพูดเมื่อรวบรวมลมหายใจกลับมาได้ “เธอชอบสาว ๆ ที่ใจดี ฉลาด และมีสมาธิ และเป็นนักอ่าน! เหมือน

ตัวเธอเอง”

เขาตระหนักว่าเขาพูดเหมือนกับเธอยังมีชีวิตอยู่ เด็กสาวก็สังเกตเห็นได้เหมือนกัน

“นี่คะ หนังสือเล่มต่อไปของคุณ มิสเตอร์พาเทล!” เธอส่งรีเบกกาให้เขาก่อนที่เขาจะทันได้พูดอะไร มูคิซรับมาด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วใส่มันในถุงซิปบิงที่สะพายอยู่บนไหล่ก่อนเดินออกไป เขาไม่ได้หันกลับมาบอกลากะทั่งออกไปนอกประตูแล้ว เมื่อเขายืนอยู่กลางกรอบประตู ถูกแบ่งเป็นสองส่วนด้วยบานกระจก เขาก็โบกมือข้างเดียว หญิงสาวโบกมือกลับอย่างกระตือรือร้นเช่นกัน

เด็กสาวคนนั้นพูดถูก นัยนาจะต้อง ภูมิใจ ไม่ใช่แค่เพราะเขาอ่านหนังสือจบเร็วมาก...แต่เพราะวันนี้เขาเอาตัวเองออกจากคอมฟอร์ตโซน และเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ ในวันนี้ เขาก็หาเพื่อนใหม่ได้หนึ่งคน เขามองเท้าตัวเองเพื่อดูให้แน่ใจว่าเขายังอยู่ติดพื้น เขาไม่ได้ฝันกลางวันอยู่ เมื่อพึงพอใจที่รู้ว่านี่คือความจริง เขาก็หันหลังแล้วเดินจากไป

บุคิซ คุณตาผู้เป็นหม้ายในวัย 80 ปี ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเพียงลำพังเพื่อคิดถึงนัยนา คู่ชีวิตสุดท้ายที่รักซึ่งจากไปแล้วตลอดกาล ชีวิตของเขาเหี่ยวเฉาน่าเบื่อ ไปวัดอินตุเป็นครั้งคราว ดูสารคดีท่องเที่ยวทางทีวีเพียงคนเดียว และหวังว่าจะเข้าถึงหัวใจของปรีญา หลานสาวผู้เอาแต่อ่านหนังสืออยู่คนเดียวและไม่เคยคิดเปิดใจให้เขา

อโลธา เด็กสาววัยรุ่นผู้แปลกแยกและโดดเดี่ยว เธอทำงานน่าน้ำในห้องสมุดเล็ก ๆ ที่ถูกทิ้งร้างและอาจถูกปิดตัว ฤดูร้อนนั้นทั้งโลกดูจะไม่เป็นใจให้เธอเลย ทั้งเพื่อน ๆ ที่สนุกกันโดยไม่มีเธอ พี่ชายที่ดูแปลกไป และแม่ผู้เอาแต่เอาอนไม่ไว้

แต่แล้ววันหนึ่ง อโลธาได้พบรายชื่อหนังสือแนะนำให้อ่านที่ใครบางคนคัดสรรไว้อย่างดี เมื่อเริ่มต้นอ่านหนังสือเล่มแรกในรายชื่อ ชีวิตเธอกลับเปลี่ยนผันไปอย่างจงดงามไม่คาดฝัน และเมื่อชายชรามาเยือนห้องสมุด เด็กสาวก็แบ่งปันหนังสือตามรายชื่อนั้นให้เขา เมื่อได้อ่านหนังสือด้วยกัน ได้พูดคุยแลกเปลี่ยน ชีวิตที่ว่างเปล่าของทั้งคู่ก็ถูกเติมเต็มจนเปี่ยมความหมาย

หนังสือเรื่องดังที่แนะนำโดยนิตยสาร *Newsweek* ปี 2021 นิยายชีวิตแสนอบอุ่น ที่จะโอบกอดทุกคนด้วยหมักกระดาษ รอยนำหมึก และหนังสือบางเล่มที่รอให้คุณเปิดอ่าน

435 หน้า

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

Biblio
It's not just about books.

Cover Illustration:
Namasri Niumim